

Un nou Sant Pare per a l'Església i el món

))) aquesta imatge parla

▶ A l'hora d'enviar a la impremta aquestes pàgines, encara no hi ha hagut *fumata bianca* i per tant no es coneix el nom del nou Sant Pare, el bisbe de Roma i successor de sant Pere, el qui té la missió de «presidir en la caritat» (sant Ignasi d'Antioquia) i de vetllar per la comunió de totes les Esglésies locals, esteses pels cinc continents. Quan el lector llegeixi aquestes pàgines ja coneixerà el nom del successor de Benet XVI. La foto recull la imatge que ha vist l'elegit quan ha sortit al balcó central de la basílica de Sant Pere per presentar-se i per donar la primera benedicció *urbi et orbi* —a la ciutat de Roma i al món. Que l'acompanyin la pregària i la comunió de tot el Poble de Déu.

GLOSSA

Mai no deixava tirat ningú

Un jove de divuit anys llegí unes paraules en el funeral de la seva àvia: «[...] La meva àvia ha estat al llarg de la seva vida una gran persona i un exemple a seguir, com veu poder comprovar els qui la vareu conèixer. M'agradaria que la recordéssim tal com era. Tota la seva vida ha demostrat tenir una gran força de voluntat i ha estat fidel als ensenyaments de Jesús». El jove s'aturà uns segons i, amb força i emoció alhora, afirmà: «Mai no deixava tirat ningú». Amb més emoció, però amb enteresa, continuà: «Sempre ajudava a qui ho necessitava en tot el que podia i més, i sempre es podia comptar amb ella, mai no demanava res a canvi. És important que conservem els valors d'honestat, amabilitat, confiança, força i valentia que ens ha transmès. Tot a partir de la seva fe i confiança en Déu. [...] Per això hem de reflectir aquests valors a la nostra vida i fer que se senti orgullosa de nosaltres. Si ho aconseguim, l'àvia no haurà viscut en va.»

Aquest noi va saber condensar el tarannà generós de la seva àvia amb una expressió molt gràfica: «Mai no deixava tirat ningú». No deixar *tirat* ningú és acompanyar, callar,

escollar, parlar quan convé, oferir ajuda, donar la mà quan cal tant de temps com sigui necessari... i tot evangèlicament. Així s'ajuda a créixer i s'apropa les persones a l'amor de Déu. «Tota la teva exhortació ha de conduir a l'amor que neix d'un cor net, d'una consciència recta i d'una fe sincera» (1Tm 1,5). No oblidem, però, que l'àvia havia fet seva aquesta actitud des del seguiment de Jesús —del seu dir i del seu actuar—, des de la proximitat d'Ell a la seva vida en la pregària senzilla i profunda. Jesús era el seu capdavanter en no deixar tirat mai ningú: els nuvis de Canà, la sogra de Pere, el seu amic Llätzer, la filla del cap de la sinagoga, els que el seguien i no tenien menjar, els apòstols pescadors en hora de tempesta, la pecadora penedida, el cec de naixement... «Ja sabeu com Déu el va ungir amb l'Esperit Sant i amb poder, i com va passar fent el bé» (Ac 10,38).

Aquest nét, quan diu de l'àvia que «mai no deixava tirat ningú», és com si afegís: «I jo tampoc no ho faré», perquè «l'àvia ha estat un exemple a seguir».

I no oblidem que ella seguia Jesús.

Enric Puig Jofra, SJ

PARAULA I VIDA

«Beneït el qui ve en nom del Senyor!» (Lc 19,38)

Jesús entra avui a Jerusalem per donar la seva vida, i amb Ell entrem a la Passió, la Creu i... amb ulls nous, de fe, entrem en el gran misteri de la Pasqua de Resurrecció, la vida nova i eterna, oferta per nosaltres i per tots els homes.

És el significat profund de l'aclamació dels infants de Jerusalem, i dels majors, encatfant els carrers i aclamant-lo: «*Beneït el qui ve en nom del Senyor!*» Ve a nosaltres com a Rei de Pau, portador de la salvació i la vida nova per a tota la humanitat.

Acollim-lo! Obrim-li el cor! Demanem-li perdó i ajuda! Posem-li les nostres famílies en el seu Cor ple d'amor! Posem-li la humanitat sencera, els pobres, la pau... en el seu Cor!

Aquest any la Pasqua ha de ser temps de pregària pel nou Papa que inicia un ministeri de servei i amor donant-se del tot a la seva nova missió a què Jesucrist el crida. També a ell li diem, com a Crist, el Bon Pastor: «*Beneït el qui ve en nom del Senyor!*»

«*M'estimes?*» li ha preguntat el Crist de la Pasqua, a través dels Cardenals, i de tota l'Església. I el nou Papa ha respost amb promptitud: «*Vós ho sabeu tot, Senyor. Vós sabeu que us estimo!*» I Crist li ha confiat l'Església i la humanitat senceres: «*Pastura els meus anyells! Segueix-me!*»

L'exemple que acabem de viure de l'elecció/vocació del Papa, ha de ser un model a imitar per tots nosaltres. En aquest Any de la Fe, tornem-li a dir: «*Senyor ja crec, però augmenta la meva fe!*» Entrem a Jerusalem amb Jesús, el Rei de Pau. No siguem incrèduls, sinó creients i confiats. Demanem la fortalesa de seguir-lo sempre, de testimoniar la fe i d'estimar-lo per damunt de tot!

† Joan-Enric Vives
Arquebisbe d'Urgell

ENTREVISTA

MARIA TERESA QUINTANA

Intuïcions del cor

L' experiència de la Maria Teresa Quintana, com a mare, professora de llengua anglesa, artista, cristiana i creient, oberta a qualsevol idea que pugui ajudar a enfortir la fe, a entendre la vida, l'ha anat plasmant en articles curts, reflexions, que ara ha recollit en el llibre *Intuïcions del cor* (Ed. Claret). Són uns escrits amb una visió positiva del món, plena d'esperança.

Què transmet en els seus articles?

Són vivències, experiències personals que m'agrada escriure per poder-les compartir i així apropar el meu sentiment al lector, que sovint se sent identificat amb ell, perquè es tracta de fets quotidians que poden proporcionar una mica d'ajuda i influir positivament en el seu estat d'ànim.

Amb esperit positiu i el cor obert tot es veu diferent. Quina fórmula aplica en la seva vida?

Precisament aplico aquest esperit i pensament positiu a qualsevol fet de la meva vida, sigui bo o dolent. Procuo no entretenir-me en la negativitat i no permetre que m'ompli d'angoixa. Tots els humans tenim experiències doloroses, i és responsabilitat nostra gestionar-les bé. No és fàcil i requereix un aprenentatge per no deixar-se envair pel mal que sovint ens envolta.

La fe, com l'ajuda a ser feliç?

Ajuda moltíssim si és una fe madura i ben ancorada en Déu. I aleshores trobes una pau interior tan plena que t'omple de felicitat. Tanmateix, hi ha persones que tenen fe però continuen tristes, preocupades i sense pau. S'ha de fer un bon treball de discerniment i saber què passa amb aquesta fe que no dóna pau. És una fe pobra segurament i li falta confiança total en Déu.

Oscar Bardají i Martín

QUÈ ÉS LA PERSONA HUMANA

La força de la paràbola del gra de blat

Quan un home o una dona moren, només els resta l'esperança que el qui és l'Origen de la vida els faci entrar en l'eternitat de Déu. Una persona cessa de viure en l'espai/temps i s'acull —per la fe i l'esperança— a la vida eterna de Déu. Són uns altres paràmetres on només hi ha —en Crist ressuscitat— la vida eterna de Déu, do gratuït, al qual l'home se sent inclinat o desitjós, sense que tingui les forces o el dret d'arribar-hi, perquè és pur do, pura gràcia i comunicació del Déu viu.

Entre el naixement i la mort, tenim l'esforç, la tribulació, la prova, el sofriment. En aquests estats el subjecte responsable i lliure creix i dóna de si totes les virtualitats que té dintre seu. L'esforç i el sofriment *espremen* tot el que pot donar de si el subjecte. Això ho saben bé els pares, els mestres i els educadors de tota mena, que han d'estar atents, donant-se literalment als altres.

El resum és la petita paràbola del gra de blat que, obert i bolcat a la terra (*Jn 12,24*) és converteix en llavor que fruitarà. Encara en les coordenades de l'espai i del temps, però ja en la frontera de l'eternitat, en l'espera d'una *major naixença* en Déu etern. Quin misteri que el gra de blat, llençat i podrit, grani sorprenentment en una espiga nova. És immensa la força d'aquesta petita paràbola!

Dr. Josep M. Rovira Belloso

(*Déu fa créixer les persones*, Edicions Saragossa, Barcelona 2012)

Cristo, en los que sufren

En un hospital penitenciario, a un enfermo de sida en fase terminal se le concedió la libertad condicional para morir con los suyos. Pero la familia no lo aceptó. Tuvo que quedarse en la cárcel.

Un compañero suyo quiso compartir con él la misma celda para ayudarlo. Le atendió y sirvió, día y noche. Estuvieron encerrados dos meses, en una habitación de cuatro metros cuadrados...

Los últimos días antes de morir, como el enfermo de sida no entraba en calor, este *buen samaritano* se metía en la cama abrazándole para darle un poco de calor y que no pasara tanto frío.

(De la revista *Cáritas*, citado por un servidor en el *Full Dominical* y en el programa que dirijo sobre *Valores Humanos* de Radio Barcelona, O. M. 666, que se emite los domingos de 22 a 23 horas).

A quienes habéis hecho el bien, habéis sido buenos samaritanos, Jesús os dirá: «Venid, benditos de mi Padre» (*Mt 25,34*).

- Porque estaba enfermo y me cuidasteis;
- Porque me era difícil alimentarme y me dabais de comer;
- Porque tenía frío y me hicisteis entrar en calor;
- Porque lloraba y me consolasteis;
- Porque estaba solo y os pusisteis a mi lado;
- Porque no podía casi ni moverme y vuestros brazos fueron mi ayuda.

¡Es el Evangelio puro y duro!

«Lo que hacéis a otro, a Mí me lo hacéis» (*Mt 25,40*).

El cardenal Lercaro afirmaba: «La presencia de Cristo se encuentra *bajo las especies de los que sufren*». ¡Jesús está allí!

J. M. Alimbau

LEX ORANDI, LEX CREDENDI

El misteri de la fe

Un cop dites les paraules amb què Jesús va instituir l'Eucaristia (després de la consagració, que diem nosaltres), s'afegeix una expressió que no trobem en l'Esclat, però que l'Església, des de molt antic ha introduït dins mateix, o immediatament després, de la consagració: «Heus aquí el sagrament de la nostra fe.»

El llatí diu: «Mysterium fidei». Quan el pa i el vi s'han convertit en el Cos i la Sang del Senyor, amb admiració, amb adoració, com si no tingués paraules per reconèixer i confessar la realitat sagrada que té damunt l'altar, l'Església diu i ens fa dir: «Aquest misteri (aquest sagrament) només per la fe es pot arribar a entendre». Els sentits s'enganyen davant la realitat de l'Eucaristia. Només la fe ens fa atansar al misteri de Crist, que va entregar el seu Cos i va vessar la seva Sang, que es fan presents cada vegada que fem memorial de la passió de Crist, segell de la nova i eterna aliança entre Déu i els homes.

Aquest és el centre de la nostra fe: el pas de Jesús de la mort a la vida, de la creu a la resurrecció, la pasqua de l'Anyell immaculat, que ens salva i que esdevé penyora de vida eterna per a tots el homes.

Això mateix proclamem en el punt central de la celebració eucarística, del memorial que el Senyor ens va deixar per fer present, per a nosaltres, l'obra de la redempció. El nucli de la fe és també el nucli de l'Eucaristia, del sagrament vers el qual tot els altres s'orienten.

Aquesta professió de fe en el misteri de la redempció, feta en el nucli de l'Eucaristia, és la que, de fet, nodreix constantment la nostra fe i ens porta, d'altra banda, a admirar, reconèixer i, sobretot, adorar Crist que ha volgut quedar-se entre nosaltres en el sagrament de l'Eucaristia.

Josep Urdeix

LECTURES MISSA DIÀRIA I SANTORAL

Accés al Breviari

25. Dilluns [(lit. hores: 2a setm.): ■ Is 42,1-7 / Sl 26 / Jn 12,1-11]. Solemnitat de l'Anunciació del Senyor, per l'arcàngel Gabriel a Maria de Natzaret.

26. Dimarts [■ Is 49,1-6 / Sl 70 / Jn 13,21-33.36-38]. Sant Brauli, bisbe de Saragossa (631-651).

27. Dimecres [■ Is 50,4-9a / Sl 68 / Mt 26,14-25]. Sant Alexandre, soldat mr.

28. Dijous [□ Missa de la Cena del Senyor: Ex 12,1-8.11-14 / Sl 115 / 1Co 11,23-26 / Jn 13,1-15]. Sant Guntram (Gontran), rei franc.

29. Divendres [■ Celebració de la Passió del Senyor: Is 52,13-53,12 / Sl 30 / He 4,14-16;5,7-9 / Jn 18,1-19.42]. Sant Ciril, diaca i mr.

30. Dissabte Sant [■]. Sant Quirí, tribú romà mr., pare de Balbina; sant Règul, bisbe.

Comença el temps de Pasqua

31. ✚ Diumenge vinent, □ Pasqua de la Resurrecció del Senyor [(lit. hores pròpia): *Vetlla*: després dels textos de la Llei i dels Profetes, Rm 6,3-11 / Sl 117 / Lc 24,1-12. *Missa del dia*: Ac 10,34a.37-43 / Sl 117 / Col 3,1-4 (o bé: 1Co 5,6b-8) / Jn 20,1-9 (o bé: Lc 24,1-12). Per a la *Missa vespertina*, l'Evangelí pot ser: Lc 24,13-35]. Sant Benjamí, diaca i mr. (424) a Pèrsia.

DIUMENGE DE RAMS O DE LA PASSIÓ DEL SENYOR

▶ Lectura del llibre d'Isaïes (Is 50,4-7)

El Senyor Déu m'ha donat una llengua de mestre perquè, amb la paraula, sàpiga sostenir els cansats. Un matí i un altre, em desvetlla l'orella, perquè escolti com un deixeble. El Senyor Déu m'ha parlat a cau d'orella i jo no m'he resistit ni m'he fet enrera: he parat l'esquena als qui m'assotaven i les galtes als qui m'arrencaven la barba; no he amagat la cara davant d'ofenses i escopinades. El Senyor Déu m'ajuda: per això no em dono per vençut; per això paro com una roca la cara i sé que no quedaré avergonyit.

▶ Salm responsorial (21)

R. *Déu meu, Déu meu, per què m'heu abandonat?*

Tots els qui em veuen es riuen de mi, / amb els llavis i amb el cap prenen aires de mofa: / «S'ha adreçat al Senyor, que l'alliberi, doncs; / que el salví, si tant se l'estima.» R.

M'envolta una munió de gossos, / em rodeja un estol de mal factors, / m'han lligat les mans i els peus, / puc comptar tots els meus ossos. R.

Es reparteixen entre ells els meus vestits, / es juguen als daus la meva roba. / Almenys vós, Senyor, no us allunyeu; / força meva, cuiteu a defensar-me. R.

Anunciaré als meus germans el vostre nom, / us lloaré enmig del poble reunit. / Fidels del Senyor, lloeu-lo, / fills de Jacob, glorifiqueu-lo, / reverencieu-lo, fills d'Israel. R.

Entrada de Jesús a Jerusalem (Miniatura del Breviari d'Isabel la Catòlica, British Library (Londres))

▶ Lectura de la carta de sant Pau als cristians de Filipis (Fl 2,6-11)

Jesucrist, que era de condició divina, no es volgué guardar gelosament la seva igualtat amb Déu, sinó que es va fer no-res, fins a prendre la condició d'esclau. Havent-se fet semblant als homes i començant de captar-se com un home qualsevol, s'abaixà i es féu obedient fins a acceptar la mort i una mort de creu. Per això Déu l'ha exalçat i li ha concedit aquell nom que està per damunt de tot altre nom, perquè tothom, al cel, a la terra i sota la terra, doblegui el genoll al nom de Jesús, i tots els llavis reconeixin que Jesucrist és Senyor, a glòria de Déu Pare.

▶ Passió de Nostre Senyor Jesucrist segons sant Lluç (Lc 22,14-23,56) (Fragment final)

Quan arribaren a l'indret anomenat Gòlgota, el crucificaren juntament amb els criminals, un a la dreta i l'altre a l'esquerra. Jesús deia: †. «Pare, perdoneu-los, que no saben el que fan». C. Es repartiren els seus vestits i se'ls jugaren als daus. La gent s'ho estava mirant. Les autoritats deien rient-se'n: S. «Ei, que en salvava d'altres, que se salví ell mateix, si és el Messies de Déu, l'Elegit». C. Els soldats també se'n burlaven: tot oferint-li vinagre, li deien: S. «Si ets el rei dels jueus, salva't tu mateix». C. Sobre d'ell hi havia un rètol que deia: «El rei dels jueus.»

C. Un dels criminals penjats a la creu, també li deia insultant-lo: S. «No ets el Messies? Salva't a tu mateix i a nosaltres». C. Però l'altre, renyant-lo, li respongué: S. Tu que estàs sofrint la mateixa pena tampoc no tens temor de Déu? I nosaltres ens ho mereixiem, perquè estem sofrint el càstig que ens correspon pel que hem fet, però aquest no ha fet res de mal». C. I deia: S. «Jesús, recordeu-vos de mi, quan arribeu al vostre Regne». C. Jesús li respongué. †. «T'ho dic amb tota veritat: Avui seràs amb mi al paradís.»

C. Ja era cap al migdia quan s'estengué per tota la terra una foscor fins a mitja tarda: el sol s'havia eclipsat. La cortina que tancava el santuari s'esquinçà per la meitat, i Jesús cridà amb tota la força: †. «Pare, confio el meu alè a les vostres mans». C. I havent dit això, expirà.

(Aquí tothom s'agenolla i fa una pausa.)

El centurió, després de veure el que havia passat, en donava glòria a Déu i deia: S. «És veritat: aquest home era innocent». C. I tota la gent que era present en aquell espectacle després de contemplar tot el que havia passat se'n tornava donant-se cops al pit. Tots els seus coneguts i les dones que l'havien seguit des de Galilea es mantenien a distància mirant-s'ho.

▶ Lectura del libro de Isaías (Is 50,4-7)

Mi Señor me ha dado una lengua de iniciado, para saber decir al abatido una palabra de aliento. Cada mañana me espabilaba el oído, para que escuche como los iniciados. El Señor me abrió el oído; y yo no resistí ni me eché atrás: ofrecí la espalda a los que me apaleaban, las mejillas a los que mesaban mi barba; no me tapé el rostro ante ultrajes ni salivazos. El Señor me ayuda, por eso no sentía los ultrajes; por eso endurecí el rostro como pedernal, sabiendo que no quedaría defraudado.

▶ Salmo responsorial (21)

R. *Dios mío, Dios mío, ¿por qué me has abandonado?*

Al verme, se burlan de mí, / hacen visajes, menean la cabeza: / «Acudió al Señor, que lo ponga a salvo; / que lo libre, si tanto lo quiere.» R.

Me acorralla una jauría de mastines, / me cerca una banda de malhechores; / me taladran las manos y los pies, puedo contar mis huesos. R.

Se reparten mi ropa, / echan a suertes mi túnica. / Pero tú, Señor, no te quedes lejos; / fuerza mía, ven corriendo a ayudarme. R.

Contaré tu fama a mis hermanos, / en medio de la asamblea te alabaré. / Fieles del Señor, alabado; / linaje de Jacob, glorificadlo; / temedlo, linaje de Israel. R.

▶ Lectura de la carta del apóstol san Pablo a los Filipenses (Flp 2,6-11)

Cristo, a pesar de su condición divina, no hizo alarde de su categoría de Dios; al contrario, se despojó de su rango y tomó la condición de esclavo, pasando por uno de tantos. Y así, actuando como un hombre cualquiera, se rebajó hasta someterse incluso a la muerte, y una muerte de cruz. Por eso Dios lo levantó sobre todo y le concedió el «Nombre-sobre-todo-nombre»; de modo que al nombre de Jesús toda rodilla se doble en el cielo, en la tierra, en el abismo, y toda lengua proclame: Jesucristo es Señor, para gloria de Dios Padre.

▶ Pasión de Nuestro Señor Jesucristo según san Lucas (Lc 22,14-23,56) (Fragmento final)

Y cuando llegaron al lugar llamado *la Calavera*, lo crucificaron allí, a él y a los malhechores, uno a la derecha y otro a la izquierda. Jesús decía: †. «Padre, perdónalos porque no saben lo que hacen». C. Y se repartieron sus ropas echándolas a suerte.

El pueblo estaba mirando. Las autoridades le hacían muecas diciendo: S. «A otros ha salvado, que se salve a sí mismo, si él es el Mesías de Dios, el Elegido». C. Se burlaban de él también los soldados, ofreciéndole vinagre y diciendo: S. «Si eres tú el rey de los judíos, sálvate a ti mismo». C. Había encima un letrero en escritura griega, latina y hebrea: «Este es el rey de los judíos.»

Uno de los malhechores crucificados lo insultaba diciendo: S. «¿No eres tú el Mesías? Sálvate a ti mismo y a nosotros». C. Pero el otro le increpaba: S. «¿Ni siquiera temes tú a Dios estando en el mismo suplicio? Y lo nuestro es justo, porque recibimos el pago de lo que hicimos; en cambio, este no ha faltado en nada». C. Y decía: S. «Jesús, acuérdate de mí cuando llegues a tu Reino». C. Jesús le respondió: †. «Te lo aseguro: hoy estarás conmigo en el Paraíso.»

C. Era ya eso de mediodía y vinieron las tinieblas sobre toda la región, hasta la media tarde; porque se oscureció el sol. El velo del templo se rasgó por medio. Y Jesús, clamando con voz potente, dijo: † «Padre, a tus manos encomiendo mi espíritu.» Y dicho esto, expiró.

(Se arrodillan todos y se hace una pausa.)

El centurión, al ver lo que pasaba, daba gloria a Dios diciendo: S. «Realmente, este hombre era justo». C. Toda la muchedumbre que había acudido a este espectáculo, habiendo visto lo que ocurría, se volvían dándose golpes de pecho. Todos sus conocidos se mantenían a distancia, y lo mismo las mujeres que lo habían seguido desde Galilea y que estaban mirando.

COMENTARI

Pare, perdoneu-los, que no saben el que fan

L luc ens presenta el relat de la passió de Jesús com una trobada del Senyor amb els diferents personatges que intervenen en el drama. Vegem-ne alguns, del nucli del relat:

«Herodes el menyspreà», assenyala l'evangelista. Ell se sent superior a Jesús. És fàcil abusar i menysprear els febles, els que estan per sota o depenen de nosaltres. És més fàcil menysprear que acollir amb caritat i respecte.

Pilat «entregà Jesús a la pena que ells volien». Pilat es desentén de Jesús; sap que és innocent, que és víctima de la injustícia, però a ell li és igual. També nos-

altres ens desentenem dels problemes i de les necessitats dels altres...

Les dones de Jerusalem «el planyien». Es lamenten, però es mostren també pusil·lànimes. Quantes vegades també nosaltres ens hem lamentat, hem criticat, però no hem pogut un dit per canviar la situació?

«Salva't tu mateix», li criden al peu de la creu. Tant que predicaves... i ara què? També nosaltres exigim a Déu proves del seu amor: que acabi amb tal desgràcia, malaltia o problema...

«Jesús, recordeu-vos de mi», exclama un dels lladres. És l'únic que no té res a perdre i és capaç d'adreçar-se a Jesús pel seu nom, de tu a tu, amb confiança. També ho havien fet així el cec de Jericó, i els deu leprosos.

Els cecs, els leprosos, els crucificats... saben captar el misteri de Jesús, s'acosten a ell i li confien la seva desgràcia.

«Realment aquest home era innocent», conclou el centurió romà. Un pagà, un estranger, reconeix la grandesa de Jesús. Tant el bon lladre com el centurió apareixen com a models de deixebles: davant Jesús que ha conclòs la seva obra perdonant des de la creu, reconeixen la seva bondat i li confien la seva vida.

Acompanyar Crist per Setmana Santa suposa compartir el seu dolor i la seva esperança, la seva mort i resurrecció. Estem convidats a reconèixer l'amor de Déu en el crucificat i a confiar-li tota la nostra vida.

Jordi Latorre, SDB

Reunió del Consell de Pastoral

Dissabte dia 9 de març va tenir lloc, al Santuari del Sant Crist de Balaguer, la reunió ordinària del Consell Pastoral Diocesà d'Urgell presidit per l'Arquebisbe Joan-Enric i pel Secretari Sr. Adolf Tugues.

La qüestió central tractada va ser la valoració i aprofundiment per part dels consellers del què significa per als catòlics el ministeri petrí, amb motiu de la renúncia del Papa Benet XVI i l'espera d'un nou Successor de l'Apòstol Pere i Bisbe de Roma. Hi va ajudar una reflexió bíblico-teològica del Vicari episcopal de Pastoral Mn. Antoni Elvira i les aportacions de l'Arquebisbe Joan-Enric Vives. Les aportacions dels consellers van ser en la direcció doble de veure com les persones que tractem estan vivint la renúncia del Papa i quin testimoni de fe i de confiança eclesial els podem oferir.

També es tractaren altres qüestions: Any de la Fe, pelegrinatges a Roma i Terra Santa, la Setmana de la Família, l'Escola de Formació Permanent i el proper Recés per a tot el Poble de Déu.

Segueix el **Full Dominical** d'allà on vulguis amb el teu telèfon mòbil

Mons. Joan-Enric parla a Andorra la Vella sobre la vivència de la fe a Terra Santa

El dia 7 de març a l'església de Santa Maria del Fener d'Andorra la Vella Mons. Joan-Enric Vives va dictar davant un nombrós públic que omplia la sala d'actes del Fener la conferència quaresmal «La fe i la Terra Santa».

Celebrant l'Any de la Fe, l'Arquebisbe d'Urgell va assenyalar la dimensió de religió històrica del cristianisme, amb la Revelació amb paraules i fets, i fent notar que la història de la salvació té també el referent de la «geografia de la salvació». Els llocs i tots els condicionaments de la persona humana els va assumir el Verb fet home. I repassà les afirmacions del Credo pel que fa al Senyor Jesucrist que «nasqué de Maria Verge, patí sota Ponç Pilat, morí i ressuscità...» per reclamar la nostra estima pels llocs concrets, les pedres i circumstàncies, que féu seves el Fill de Déu fet realment home com nosaltres.

Explicà la valoració que l'Exhortació postsinodal de Benet XVI «Verbum Domini», la Paraula del Senyor, fa del pelegrinatge a Terra Santa com un cinquè Evangelí.

I la situació històrica i actual de les comunitats cristianes que conformen l'Església Mare de Jerusalem, i la Terra Santa àmpliament considerada, amb les situacions d'ofec si no d'oberta persecució que moltes viuen (Síria, Iraq, Líban, Iran, Turquia, Egipte, Jordània i Xipre, a més d'Israel i Palestina). Situació de minories valentes i confessants que tenen la gran temptació d'emigrar per trobar millors condicions de vida i de futur. No podem estimar només les pedres de Terra Santa sinó amb elles, i per damunt d'elles, les «pedres vives» que on els cristians que mantenen viva la presència del Cos de Crist als llocs on visqué el mateix Crist Cap de tota l'Església i Redemptor de tota la humanitat.

Les hem d'ajudar amb la coneixença (ritus i patriarcats), l'oració mútua de comunió, les ajudes solidàries, els agermanaments d'escoles i parròquies, els pelegrinatges i la defensa davant les grans potències mundials que poden pressionar perquè la pau i la justícia s'obrin pas a Terra Santa.

Destacà la vida actual dels diversos Patriarcats orientals catòlics (Jerusalem, Antioquia, Alexandria, Babilònia dels Caldeus, Cilícia dels armenis, i els de les Índies) i els ortodoxos més rellevants (Constantinoble i Moscou, etc.). Explicà la gran tasca que desenvolupen la Custòdia dels Franciscans així com els Cavallers del Sant Sepulcre i altres organitzacions i ordes presents avui a Terra Santa. També, per l'actualitat, resumí la crida que els quatre cardenals de ritu oriental presents en el Conclave han fet arribar al Col·legi de Cardenals en aquests dies de pre-Conclave, i animà a ser generosos en la propera col·lecta pels Llocs Sants de Divendres Sant.

Reunió de canonges de la Catedral

El dia 7 de març es va reunir a la Casa del Bisbat de La Seu d'Urgell el M.I. Capítol Catedral dels Canonges de Santa Maria de La Seu d'Urgell, presidits pel M.I. Sr. Degà Mn. Xavier Parés, i amb una bona assistència dels canonges. Van tractar de les tasques properes a realitzar i les obres més necessàries a la Catedral del segle XII.

Mons. Vives rep el Síndic de Greuges de La Seu d'Urgell

El dia 7 de març va visitar l'Arquebisbe i Copríncep al Palau episcopal, el recentment reelegit per unanimitat en el Ple del Municipi de La Seu, Síndic Municipal de Greuges de La Seu d'Urgell, l'Im. Sr. Àngel Rubio Salvador.

Van poder compartir la problemàtica que es reflecteix en el seu Informe-Memòria del 2012, i també el seu treball pel bé dels ciutadans de La Seu d'Urgell, especialment en la relació amb les Administracions. Juntament amb el Síndic Municipal de Greuges de Lleida, són els dos únics de tota la província lleidatana en aquests moments.

LA PLETA

Classe de religió? Per què? (I)

CLASSE DE RELIGIÓ... un dret emparat per la Constitució:

Se n'ha fet, i es fa, tanta polèmica entorn de la classe de religió, que alguns pares catòlics poden acabar arrossegant una mena de complex talment com si els haguessin arribat a fer creure que la presència de la classe de religió a l'escola és una reminiscència de temps passats i una aspiració ben atípica d'una societat democràtica.

Ben al contrari: es tracta d'un dret constitucional, emparat en l'article 27.3 de la Constitució espanyola i el 20.3 de la Constitució d'Andorra. Els pares tenen dret a escollir l'orientació moral i religiosa de la formació dels seus fills, i les autoritats tenen el deure de posar els mitjans perquè això es dugui a terme. Per si encara hi hagués algun dubte, només cal comprovar com l'assignatura de religió té, actualment, en la majoria dels països europeus, un tractament bastant més rellevant que el que trobem a Espanya i a Andorra.

CLASSE DE RELIGIÓ... no és el mateix que la catequesi:

Aquesta distinció fa temps que els professionals de l'ensenyament de la classe de religió ho tenen clar. I els seus alumnes també. Són dues coses distintes, encara que, ha de quedar clar, que l'opció per una no fa innecessària l'altra. L'ensenyament religiós a l'escola pertany preferentment a un àmbit cultural, mentre que la catequesi ens introdueix en la vivència de la fe i el seguiment personal de Jesucrist.

Àdhuc, amb el risc de simplificar la qüestió, podríem dir que la classe de religió i la catequesi es diferencien i s'assemblen, de forma similar a com ho fan el «conèixer» i l'«estimar».

CLASSE DE RELIGIÓ... per comprendre la cultura que hem heretat:

És necessària per entendre millor la nostra cultura i les nostres tradicions, amb profundes arrels cristianes. Com podran entendre els nostres infants

i joves la pintura, la música, l'escultura, l'arquitectura, la filosofia, la història, la política, el folklore, les tradicions, si no coneix en profunditat els fonaments de la religió? I el mateix podem dir, en un nivell més genèric, d'una comprensió mínima de les altres religions i per a poder treure el cap al nostre món globalitzat on vivim.

CLASSE DE RELIGIÓ... per comprendre i viure la solidaritat:

La solidaritat és un valor que es fonamenta en l'amor als altres. És clar que una educació integral ha d'incloure la dimensió moral. De què servirà l'acumulació de conceptes en l'ensenyament, si no hi ha un espai específic en el qual s'eduqui en comportaments morals? Valors com la solidaritat, la sinceritat, la justícia, el respecte i la generositat són imprescindibles en la nostra societat.

Mn. Pepe Chisvert i Villena
Delegat d'Ensenyament del Bisbat d'Urgell